

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 182. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387996064/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Jeg stod just i en venskabelig Strid med et Par andre Dandsere om hvo der skulde føre den første op, da Alice kom ind. Amor og alle Gratier! det var hende, og det var ikke hende; jeg saae, og jeg saae: det var ikke hiin mørklædte mørkladne, kolde, hartad stive Française; det var Terpsichore selv, let som en Zephyr og mild som Morgenstjernen. En snehvid Balkjole sluttede i tætte Folder om den yndigste Krop, og naaende kun til Anklerne, lod den frie til Beskuelse de nydeligste Fødder, omvundne paa gammel græsk med rosenrøde Silkebaand. Et himmelblaat Flor tilhyllede Barmen, og en eneste Lillie – et Værk af Kunsten – prydede den mørkebrune Haarfletning paa hendes Isse. Men Ansigtet fremfor alt! hvilken sølsom Forvandling var det undergaaet! Hvor var den store Mund bleven af? Som hun med et Par takkende Ord smilte mig imøde, da jeg traadte til for at hilse og opbyde hende, kunde jeg gjerne ønsket den endnu større, for at see des flere af de skønneste Tænder, der nogensinde fremskinnede mellem tvende Purpur-Læber. Og Øjnene! ogsaa disse aabnede mig nu for første Gang deres mørkeblaa Himmel, og viste mig i et Glimt hvilken Aand der boede forinden. Hvad er Skjønhed andet end Gjen-skinneth af en skøn Sjæl. Hver enkelt Deel af Ansigtet kan være smukt, det Hele regelmæssigt; men fattes det Aandens Glands, har det ikke større Værd end Pygmalions Galathea, førend Guderne hørte hans Bønner, og skjænkede hende een; det vækker Beundring, men ikke Kjerlighed.

Vel var det at Musikken i det samme begyndte; thi min Overraskelse var saa hæftig, tillige saa sød, at jeg skulde have glemt Dandsen, mig selv, og alt andet omkring mig. –

Unge Læser! smukke Læserinde! nu vide I allerede, hvad jeg dengang ikke endda mærkede: at Kjerlighedens Gud havde ramt mig med sin sikreste Piiil. Hvorledes kunde jeg ogsaa tænke, at den der ved første Sammenkomst var mig saa ligegyldig, derefter pludselig skulde vordre mig saa dyrebar? Jeg havde stedse forestillet mig, at Kjerlighed nødvendig maatte begynde ved det allerførste Syn. Eller var den der virkelig strax? laae hidtil i Dvale, og vækkedes blot? som naar vi drømme, og først ved vor Opvaagnen vide at vi have drømt.

Jeg fornemte ikke hvorledes jeg var faren, før Alice var borte. Henimod Midnat forlod hun Ballet, for at begive sig til sin ensomme Veninde. Da var det for mig, som om Lysene brændte søvnigt, Musikken lød marterere, og Dandsen gik tungere; som om hun havde ta-